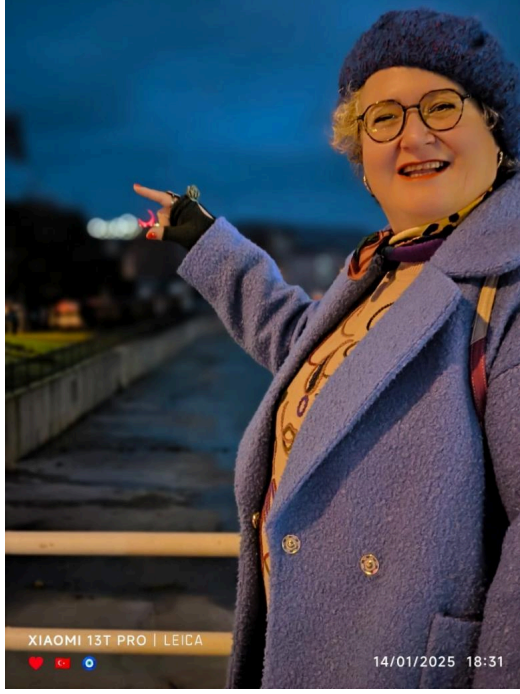

Balıkesirde Bir Kadın 52

— çitlembik · 26 Mayıs 2025

BALIKESİR'DE BİR KADIN – 52

Günce – 25 Mayıs 2025

Yazılarımda bahsettiğim isimleri zaman içerisinde karakterleriyle canlandırmanın, yazıya derinlik ve sıcaklık katacağını düşünüyorum. İkinci bölümde bahsedeceğim aile fertlerini tek tek tanıtırken hem dış görünüşleri hem de davranışları, konuşma tarzları, bana nasıl hissettirdikleri gibi ayrıntılarla metni zenginleştirebilirim.

Biliyorum, belki de hiç kolay olmayacak bu denemem. Yıllar öncesinden tanıdığım, Sakarya'nın ünlü hikâye yazarı rahmetli Necati Mert böyle demişti. Gözleri kedi gibi parıldarken... Bazen vahşileşir, bazen de uysallaşır gibi gelirdi bakışları. Kelimelerle ilişkisi, kedinin fareyle oynayışı gibiydi. Onu hayranlıkla izlediğimi bu satırlarda itiraf etmeliyim.

Neyse efendim, geçmiş ve gelecek arasında gidip gelen duygu geçişleri beni yoruyor. Olsun, adım adım ilerliyor olmak ve kendimi cesur bulup tebrik etmek bile kendime olan inancımı pekiştiriyor.

Sevgili güncem, şu anda evimin sessizliğindeyim. Kayınvalidem ve Engin alışverişi için dışarı çıktılar. Ben de bu anı değerlendirip yazımın iskeletini oluşturuyorum.

Dümkü piknik, aileyi tekrar bir araya getirmişti. Bu akşam da bizim evde buluşacağız. Sevgimi kattığım yemeklerime neşeli kahkahalar eklenecek.

Umut, Apti'siyle "amca" kudurmak isteyecek. Her gıdıklanışıyla kaçmaya yeltenecek ve benden yardım dilenecek. Bizim torun hasretimizi bir nebze dindiren bu küçük afacan, deyim yerindeyse Deniz ailesinin altın topu.

Bizim andavallılar, kapıdan telaşla içeri girdiler, buzdolabına aldıklarını yerleştirip tekrar dışarı çıktılar. Kayınvalidem sıkça kullanır "andavallı" kelimesini; ben de gülümseyerek iade ediyorum, elime geçmiş bu fırsatla. Unuttukları birkaç parça için bu apar topar çıkışın nedeni belli. Onları tekrar geçirip "fırsat bu fırsat" deyip yazmaya devam ediyorum.

Sevgili günlük,

Seher'in kayınvalideme çoğunlukla "Nebahat Sultan" diye hitap edişi bir saygısızlık olarak kabul edilmiyor. Bizim ailemizin aksine, Türk toplumunda bu konuya genellikle tepkili yaklaşılr. Yeşil gözleri ve beyaz tenleriyle benzeşen eltimle kayınvalidem, tersine ben cüsseli yapım ve kahverengi gözlerimle fark katıyorum. İki kadın, göze çarpan bazı karakteristik özellikleriyle de benzeşir. Düşüncem şu ki: Aile olanlar, zaman içinde ya huyundan ya suyundan alarak ortak tavırlara sahip oluyolar. Uzun süredir bunu gözlemliyorum.

Şu anda beni okusalar bu iddiama karşı çıkarlar mıydı, bilemiyorum.

Deyimleri kullanmayı pek sevdiğimi tekrar ederek birkaçını kullanıvereyim:

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş.

Zil çalıyor. Mutfaktan kapıya doğru kuş gibi sekiyorum. Dış kapı otomatığıne basıyorum. Kamerada Aytaç görünüyor. Hemen terlik çıkarıyor. Bir yandan da asansörün sesine odaklanıyorum. Sertaç gelemeyecekmiş; anneannesine davetliymiş.

Aytaç kapıda beliriyor. Her zaman kibar ve saygılı yaklaşımıyla giriyor içeriye. Anne şefkatiyle kucaklıyorum onu yeniden. Ve yıllar önce göz pınarlarına dolan o yaşları tekrar silmek istercesine ışlanıyorum... Anne ve babasının ayrıldığı yıllara.

Hüzünle neşeyi bir arada yaşıyorum yine.

Aytaç, babaannesinin yanına geçiyor. Biz mutfakta son rötuşları yaparken...

Yaşına göre oldukça formda sayılır bizim Nebahat Sultan.

"İnce bilekleriyle zarif sayılabilecek bir havası var ama yüz hatlarına yerleşmiş o hafif çatık kaş ifadesi, içindeki kontrolcülüğü belli eder. Duruşu, eski bir ilkokul öğretmenini anımsatır. Mutfak çekmecelerini

özenle düzenleyen bir kadının dünyasında ya titizlikle var olursun ya da o dünyaya aykırı sayılırsın.”

Sevgili günlük,

Kayınvalidem, takıntılı olduğu gerçeğini hiç itiraz etmeden kabul eder. “Elimde değil,” sözü pelesenk olmuştur diline. Tertip düzen, onun için önemli ilk şartlardan biri.

“Haydi, yemek hazır... Sofraya buyurun,” diyorum.

Ama sesim, sonbaharda dalından kopmuş bir yaprak gibi titrek çıkıyor; bir zamanlar aynı sofrayı paylaştığımız kayınbabamın yokluğuyla çatallanıyor...

Ve biliyorum, bu sofraya bir daha eksiksiz oturamayacağız.

Sessiz sakin olan babamızla geçirdiğimiz o güzel günlerin anıları dolaştı etrafımızda...

Canım güncem,

Mihenik taşımız olan annemize yemek boyunca uzun uzun baktım ve düşündüm. On dokuz yaşındaki ben ile kırk iki yaşındaki Nebahat Sultan, zaman içerisinde kâh ters düştü birbirine, silahlarını kuşanıp birbirini alt etme çabasına girdi; kâh limanlarına çekilip barış ilan edip birbirlerini anlamamanın yollarını aradılar...

“Şeytan tüyü mü var sende?” derim hem ardından hem de yüzüne...

Ergun her daim gömleğinin düğmeleri iliklenmiş, günlük düşünüy almıştır; gülümsemesi ise özenlidir. Sanki biri ona çocukken “dağınık adam tembel adamdır” demiş de o da bu sözü iliklerine kadar benimsemiş.

Ufacıksın tefeciksın...

Seher’in kahkahası bir odayı aydınlatır. Ne zaman konuşsa, el hareketleri kelimelerinden önce davranır. “Nebahat Sultan” deyişi ise şakayla karışık bir meydan okumadır adeta; ama içinde hep bir saygı barındırır.

Kara kaşlım Engin

Anlatılara göre; pencereden bir kedi gibi uysal bakışlarıyla dışarıyı izleyen çocuk canlanır gözümde. Böyle anlarda sevgiyle başını okşamak için yeltenirim. Yol arkadaşım, her şeyim...

Basket maçı bitiyor. Fenerbahçe galip...

Ergun’un yüzünde bu galibiyetin sevinciyle birlikte uykunun mahmurluğu var. Kalkıp kapıya doğru yöneliyor...

“Her Őey için teŐekkürler,” derlerken düşünüyorum...

Ben, onların arasında en çok toprağa benzeyenim. Sabırlı ama yer yer çatlakları olan... Kahverengi gözlerimle göz göze geldiğimde çok Őey anlatırım; ama çoğu zaman susarım. Sesimi yazarak çıkarırım, çünkü kalemim her zaman sözcüklerden daha cesur.

H. ÇiĐdem Deniz